

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 725. Gregorii Pap. II. Annus 12. Leonis Isavr. Imp. Annus 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

IESU CHRISTI ANNUUS 755.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP. ANNUUS. ANNUUSIO.

REMEMPTORIS septingentesimus vigesimus quintus annus adest octavae Indictionis, quo translato...

Demus Regum pifimo Carolo Magna Petrus Oidr adu in...

Oppo quod celebrato vestra, dum in urbe Mediolani morare...

Vide Luitprandus Afrandi filio Longobardorum Rege, quo...

officia excolere, attributu multu bono, et honesto...

Et primo regni sui anno donationem, quam beato Petro Aripertus Rex donaverat...

Barbarorum igitur infinita multitudo Sardiniam expugnare...

Quo audito, Rex immenso gaudio perfractus, gratias agentes...

Ad confessorum autem suorum et largiendum miserorum...

Com autem auctor a sequenti die illucescet, ad peragendum iter...

IV.

V.

VI.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

quibus fidelissime scripse, qui & a quibus Angliae monasteria fuerint haec petra, narrat. Ad dit praeterea Rodulphus in Lioba eundem S. Bonifacium vt quam exactissimam monasticam disciplinam Germaniae populis tradere, ipso fonte eam haurire curasse, nimirum ex domo ipsi primatq; primaria S. Benedicti Abbatis, hoc est, ex monasterio Cassinate, cuius rei gratia misisse tradit illic Struam discipulum suum, vt aliquandiu illic moratur, disceret cultum perfectissimam monasticam vitam, quibus ipse Bonifacius a puero monasticis imbuitus fuit institutus in Anglia, vbi reuerat his temporibus florebat monasteria sanctitate, atq; doctrina, vt tum ex Beda, tum ex eundem Bonifacij litteris intelligitur: sed nihil voluit premississe vt sanctissimum, quin in Germaniam qua suscepit excolendam Ecclesiam, quacunque sciret, vel exiliumaret esse perfectiora, conferret: cum ad tantum opus, omnes quos peteret, hilares largitores haberet, praesertim vero gentiles suos Anglos, vt plurimum est patet factum exemplis. Post haec edita emerferunt in lucem & typis edita triplicia Acta sancti Vvilibaldi, necnon Vvilibaldi, atque Vvalpurgae a Canisio collocata. Tomo quarto Antiquae lectionis, quibus quidem ista sunt corrigenda, eorum Vvilibaldi non ex Anglia, sed ab vrbe Roma vocata fuerit tempore Gregorij Tertij a S. Bonifacio, & Vvilibaldi ab eodem Bonifacio, cum Romae esset profectus: unde deducitur.

Fuerat enim Bonifacio in Euangelio laboranti vniuersis Ecclesia Anglicana (vt vidimus) alij se ipsos in opus miseriter exhibebant, alij libris alijq; muneribus adiuuantibus, praeter alios in partibus, epistolas alij scribentibus, & honorantibus, & inter alios, qui hoc ipso anno in patrum successu Cantiae regnum, vt testatur Beda, ad eundem ista conscripserit, quibus vides quanta fuerit tantum Regis erga Bonifacium obseruantia b.

Donno beatus, & Pontificali insula meruere decerare Archiepiscopo Vvilibaldo cognomento Bonifacio, Heilbertus Rex Cantiae Domine domorum saluete.

Ante paucos annos venerabilis Abbatis nomine Bugge, postquam Romanam vrbe loca sacratissima, orationi videlicet obtentu adiret, exiit hinc in suam patriam, ad propriam venit patriam, & ad monasterium sancti monasterium feminarum, quod antea solus ecclesiae huiusmodi regerebat, cum venisset rogatus ad eum aduocatum, inter alia desiderabat, hac vel maxime audiret vestra inculcare curaret, quod de illis et licentiam familiariter loqui de rebus sanctis sibi necessaris, quod tuam adhibere, amabilem, sanctitatem, non aucto videlicet hinc esset, & limina beatorum Apostolorum frequenter visitanda terere non superfluum duxit. Deinde continuo intulit, quia diligenter pateritatem tuam famularet pro me supplicat obsequio compellere curaret, vt per te consueuerat propinquitate nostra a diuina, quae enim sunt illa fuerit presentia salutaribus vobis acceptis, & orationum tuarum benedictione confirmatis, ita & ego quoq; quaeque ad hunc, & quaeque corporali presentia, tamen vt spiritum praesens, hoc eadem mouere mihi necessarium a tua solita benedictione daret.

Compro, te hoc fallorum promissis in dubitanda fide dicit et veris factis, quantumcumq; consolationis ex hoc habui, ego, multo magis, vt esset exultatio sum, quod te ex impinat a spe subditam pietatis dona pertulerit. Quocirca velle mihi omnino, ac conueniens esse videtur, vt persuisidam longe lateq; beatitudinem tuam omni animi litterarum lectione seu fidelium legationem aliquid alioquar, quod quidem alio quolibet in tempore melius, officio, adimplere me posse non arduum, quous modo nunc, cum sua excellentia vestra vni religio, qui a vobis hinc in Britanniam, vnde praesentes, & filiales legationes, vt assumpsit sunt: nec non videlicet ad vestra placida praesentiam, Deo adiuuante, quae vni est ad presentiam. Vnde igitur mihi optime placuit hanc, praesentem reportare litterarum istarum nomine Helbum religionis scilicet habitum monachum, cum praedicta vestra benedictione, quae auctoritate, & iustitiae causa ad vos dirigere, ac per eum hac salutaris caritate vestra, seu precatoria scripta porrigere, per quos nos praesentem delectamus, amos in communi omnipotentis Deo gratias vobis referre, qui tantam in vos misericordiam suae gratiam contulit, vt innumeram multitudinem Gentium, idololatria viti-

stissimo errore miserabiliter deceptam, ad Christianam fides normam praedicationis vestrae verbo, & labore conuerterit. Pnde plurima adhuc auxiliata Deo speramus, & optamus, certi, quia qui per vos caput operari, inuota perficere de deo in diem non desinet.

Per hanc quoque banulum huiusmodi apicum reuerentia vestra dicitur deuotio magna cum caritate nonnulla mansuetudo, id est, canuum argentum inuam de suratum personam libras tres & semis, & duo trepte, & hac xena vobis, non ea intentione, neq; occasione dixerimus, vt terrefre lucrum aliquid, aut retributionem quamquam temporale pro eu recipere desideremus, sed multo magis benedicti, quod multo magis necessarium est) tota visceribus effugio mentis, vt quantum dies mali sunt, & multiplex auarum quodlibet varia, & imperturbata in hoc saeculo adiuuantia plene multum, nos crebro orationum tuarum suffragio adiuuare dignemur, & ad hoc ipsum agendum alias quoscunq; vel intendat, vel suggerendo possit prouocare auctoritatem tua venanda dilectis, qua semper sit vniuersis memoria plena, tam dum adhuc esse me in hac mortali carne audiat, quam etiam post obitum meum si te prouocare habere supersitum. Huius itaq; breuiter summi vniuersi, & alibati, vniuersi rem praeter ea a vobis desidero mihi exhiberi, quod vobis acquirere valde difficile esse, iuxta quod mihi indicatum est, nullatenus vos hoc est, dno saluete, quous am ar, & aris audacia sit genes velle libere captando arripere, & arripiendo constanter solo. Ob hanc etenim causam de hinc in acquisitione, & arripitendaram ad nos annuo vos rogamus, quia videlicet perpetui huius generis accipere in nostro regnum, hoc est, in Cantia, reperitur, quous tam bonos producat factus, & ad artem sapientiam animo agiles ac bellifosi edocentur, & edocentur, ac docentur. Postremo autem in fine epistola precor, vt ad scribendum tibi referat, & litterarum tuarum mansuetudine dignetur, vt ea qua tibi dixerit, bene sunt edidit. Otentem pro vobis beatitudinem tuam longam diuina pietas faciat. hucusque rex Cantiae ad Bonifacium.

Sed non pretereat memoria regie femine, confanguineae scilicet eiusdem Cantiae Regis, Bugge appellatae, cuius & peregrinationis ad limina Apostolorum meminuit. Fuit ista cognomento sic dicta, nomine vero Eadburga, filia clarissima femine Cangyth, quae simul sub praedecessore Rege grauiam passam fuit, vt ipsarum epistola indicat ad sanctum Bonifacium, cum esset tantum presbyter, data, qua suam deplorat arum. Extat ipsa inter eiusdem S. Bonifacij litteras nondum impressas, trigelima octaua ordine posita. Quod igitur secundum illud Dauidicum: Generatio redorum benedicitur, ipsum quod extat eorum scriptorum monumentum, in commendationem eorum dendum, Annalibus intextendum putauimus, sic chim se habet: Benedicite in Deo sile & dilectione venerabili & vniuerso presbyteratum privilegio pro edito, & virginale castromonasterio, velut litorum sexto coronato, necnon doctrina scientia erudito, Cangyth indigna ancilla ancillarem Dei, & nomine Abbatis sine merito familia, & vnica filia eius Eadburg, cognomine Bugge, in sancta Trinitate aeternam saluete.

Ad referenda gratias amplissimi tuae laudationis, qua te animum litterarum per gerulum sic daret pietas tuarum osmissis, nullum otium nostris sufficit sermo. Et atulandum est si vera laus est, qua laudata sumus, tumendum est valde, ne magis vniuersitate sit non merito laus, quam laudatio. Auantissime frater spirituali magis, quam carnali, & spiritualium gratiarum munificentia magnitudine, tibi soli muerat volumus (& Deo solus testis est nobis) quos certum inter litteras lacrymas, quous multum miseriam multibus, velut grauisima sarcina, aut pressura premente, depressa sumus salutarium rerum tumultibus, qui nos tanquam vniuersos maris vertices vorant, & agitant velut vadatum conules cellas saxi, & quous modum ventorum violentia procellarum tempestates immensa saeuissimae Eurypom impellunt, & cyborum carina scissum, & multo nauis deorsum immerguntur: hanc secum animarum nostrarum nauicula magna miseriarum machinis, & multiferis calamitatum quantitate quatuntur, & velut quod veritatis voce de euangelica domo dicitur: Descendit pluuia, ventre flamma, flammis venti, & impingere in danum illam, & reliqua. Igitur primum animam pluuia ponitur, & sequuntur omnia alia, quae illa exterius accendunt, memorata innumerabilium concatenua criminum, & nullius vniuersi plena & perfecta fiducia, & non tantum recordatio animarum nostrarum, sed quod diffiditum est & mul-

XV.

XVI.

Psal. 111

4 eod. cod. ep. 15.

XVII.

1 Psal. 111 dicitur

CAN.

CYTH AB

BATISSA

EPIST. AD

S. BONIF.

Matt. 7

1. Int. 14. * 600. 2. Sep. 4. XVIII.

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

* 600. 2. Sep. 4. XVIII. * 600. 2. Sep. 4. XVIII. * 600. 2. Sep. 4. XVIII.

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

XIX. * 600. 2. Sep. 4. XVIII.

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

* 600. 2. Sep. 4. XVIII. * 600. 2. Sep. 4. XVIII.

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

XX. DE PIRL. CHINANO RO. MAM.

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

10. et animi quod videretur... sed finis pro oculis cogit... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris... Anxi preterea capere... Angitia celsis nostris...

... etiam, & abluere populum tuum, & domum patris tui
qua concipit lux speciem tuam: ipse est qui modo in senectute
tua laborum, & tribulationibus speciem, & pulchritudinem ani-
matus locum, & ad mare desiderat. Tu autem carissima de-
fuita hunc dicitur patria calidum in spe gaudere, contra omnes
adversitates sine carnis sine corporis, sicutum fidei, & patientia op-
pone, ut & Christo humis cooperante, tuam Evangelica adificium,
quod in bona mansuetudine capisti, in senectute bona ad gloriam Dei
portas, ut Christo veniens cum sapientissima virginibus lampada-
dem cum electis saltem in obsequio portare mereris; interea in-
tra obsequio precibus, ut meum promissionem antiqua pro me ora-
re digneris, ut Dominus qui est redemptor noster, & salus omnium,
de his multis periculis anciam meam eripiat in fructu spiri-
tuali. Vale in Christo.

Cum autem hinc multiplicitibus ageretur angustiis
clarissima virgo, in senectute sua adiciens se a praefectu-
re patriae relinquere amore quietis, & Romam pe-
tere cogitavit, ubi apud sancta Apostolorum limina de-
gessit incognita, illi diebus tantum vixit rebus, vltima
dum praeputans se ad obitum expectare quod tamen fug-
gerat desiderium, in consilio eodem bonitatis, in mi-
nuta perire astra est. Cum igitur eidem animi sui illustri-
tudi consilium litteris aperuisset: ipse Bonifacius ad cam
illa recessit, laudens emerit militiae feminam regiam, tam
tante provinciae Romanam ad limina Apostolorum peregrinavit.

Dona dilectissima, & in amore Christi omnibus caris & se-
men sexu praefecturae foras duxi, Bonifacius exiit
quod in Epistola scripta ad terram in Christo salutem.

Nam si tibi foras carissima, de illo consilio, quo me indigni-
per lites in intercessisti, quod ego tibi a te percurram nec inter-
dicere per me, nec audere te facere profuso; sed quod visum est,
deus in sollicitudinem, qua erga servas Dei, & ancillae, & mo-
nasterium vitam habuisti; propter aequitatem quietem &
contemplationem Dei demeristi: quomodo debet nos secularium
hominum verba & voluntas servare eam labore & tadose
fidelitatem? Melius enim vult videtur, si propter libertatem se-
cularis in patria libertatem qua te mentia habere nullatenus pos-
sit, ut peregrinatione libertatem contemplationis, si vultus &
pola, ac quia, quoad in modum foras nostra Vauilburga facio-
bit, qua modo per sua lites si intantur, per talem vitam, quietem
invenisse iuxta limina sancti Petri, qualem longum tempus
habere non potuit. De isto autem tuo desiderio illa mihi men-
davit (qua de te ad illam scripsi) ut expedire dices rebelles,
& tentationes, & minas, & accensuras, qua apud Romanos nun-
quam evadere conqueverunt. Et quoad quae illa, Deo volente, sua-
litate mutaveris ad te dirigat, & hoc nihil optimum videtur
est, ut per te, tibi meo foras a stiora, & sustineas vobis eum,
ut patet quod patet Dei in scriptis, & sustineas autem
sustentatione de qua te rogasti, peccati mei indulgere debet, quia
propter instantes labores, & statera continua adhuc perfelle co-
luptum, quod rogasti, non habes, sed cum impleretur, ad praesentem
nunc dilectionem tua te admittere curabo. De tunc nos namque,
ad est, ut in omnia, qua misisti, gratias agerem, Dominum omne po-
tenter regem, ut tibi per omnia & conuentione aeternae tui an-
gustia & de his angustis in alto calorum calidum repant. Observa
igitur per Deum, foras carissimam, in modo matrem & dominam
dilectionem, ut assistas pro me, ut & rogatur, quia pro peccatis
meis multa peccata in omnibus fatigasti, & multo maiore mentis
tribulatione & sollicitudine, quam corporis labore conturbor. In-
am autem inter nos nunquam desierat sciam. Vale in Christo.
Benedictio ad Buggam virginem cognatam Regis, qua &
Eadburga, Bonifacii epistola, in qua cum memerit Vauil-
burga curissima feminam, qua apud limina sancti Petri
quietem invenit; est mentio ipsius in epistola eiusdem
Eadburgae virginis ad eundem Bonifacium scripta, qua
de numeratur ordine quadraginta septima, in qua de ip-
sa Vauilburga habetur, quod Roma spontanea se apud
sanctum Petrum cella infar carceris clausit, ibique in-
clusa vix contemplativa operam dedit. Ne igitur tan-
tae formidinis memoria excidat, hic eiusdem Eadburgae ad
sanctum Bonifacium datam, in qua de ea mentio est, de-
scribitur epistolam, nunquam hactenus praelo cognita,
qua sic se habet:

Abbatii sancto, vero, amice, iam, & merito honorando, diu-
na scientia ac religione gratia repleto Vauilburga Eadburga vltima
dilectionum, vel dilectionum tuarum aeternam in Domino suspi-
tatu salutem.

Caritati tuae dulcedinem fateor, dum per interitum ha-
minem gustam quiddam melius & dulcedinem meum visceribus hic sa-
por insidet: & licet me erum, ut nuda sine aspectu corporali, visu-
liter desolata sum, foras tamen se super amplexibus collu tuum
confructero. Quare foras in modo olim iam frater, nunc an-
tem auctore Dominus parit & Dominus Abba, atque frater appella-
vis; qua priusquam a me separant amora mors & crudelis il-
lum, quem super omnes alios amare & conuincam germanum
meum Othobrem, te pane aeterni amicitiam masculini sexus carita-
tis amare praefectura: Et ne dicitur varie verba protelen, non vel
nuda dies, neque vox elabitur vltima meo mullis memoria tua.
Ideo crede mihi, Deo teste, quia te summo complector amore,
& de te confido, quod nunquam si inueneris illi amicitia, qua
cum fratre meo te certum sua habuisse. Ego autem licet scientia
tar dicit, mortui vultus non sum, tamen rigida caritati obsequium
dignum non sum; & quoniam temporum serie ozym curricula dif-
ferret, inuenerit tamen nunquam me nuda astra deseruit, sed
maiora spacia temporum marum vultu addidit lucta inuicia-
rum, ut scriptum est: Amur homini addidit dolorem, amor autem
Christi nunquam cor.

Et postquam mihi simul carissima foras Vauilburga quasi in-
fida vulnere, iter atq; dolore subis ab oculo euantim (cum qua
me adolescenti nunc inuicem sum, vna mater ambabus in Domi-
no; & ille qui, se sum testor, neque dolor, neque passio, vbi que
mortui in meo. Alia mori si se. Deo auctore, cui aeterna non latens,
placuisse, vel tanta mors non vti aucter. Sed quid dicitur nunc
ante improuisa tandem nos non amat amor, sed amari dicitur
separant ab inuicem; illam, ut reor, felicem, me vero infellem,
quod quiddam depositum hinc faculo seruire permissi. Sciens enim
quoniam illam dilexi, quantum amari quam nunc, ut aucta, Ro-
mana vix carere includit: sed amor Christi, qui in vni pedore
vixit, floruit, omnibus vinculo fortior & validior est, & perse-
ra caritas foras matris timorem. Eo inquam ille super crederet olim
in infideli gratulatur tripudio, qui taliter te doctrina exornat
diuina, & in lege eum die, noluit, meditari, ut scriptum est: Quam
speciosi pedes euangelii, autium pacem, euangelii, autium bona.
illa ad dnum & arripim iam greditur callem: ego autem adhuc
in inferna lege carnali, qua quadam compede praepedit, laqueo. Illa
gratulabunda in iudicio fatore pariter cum Dominis decantans,
dicit: In carere sui, & vultu aperi. Tu autem in regerone
cum scelerit duodecim Apostoli in sedulo duodecim, sedebis, & v-
bi de quantum labore proprio acquiescit, de tam ante tribunal a-
terni Regis dux futurus decoretur gaudebit. Ego autem adhuc in valle
lachrymarum, ut curritum est, lugeo propria peccata, eo quod tali-
um me indignam fuerit Deo adhaerere comitibus. Quapropter
crede mihi: non sic tempore iactantia portant a desiderat, non
sic scientia inuicem astra desiderant; non sic curus auctore inuicem
auxilia mater filium expectat, quam ego visum vestri si sui cupio:
sed quia peccati mei exigentibus, & numeraria de illis ager agra-
ta, ut hoc euadere possit, ut ad inuicem in periculo absoluta sum,
in desperationem delicti a sumo dicit: ego peccatrix vestri si cel-
situdinis tua prouoluta, ex me inuicem praeter diuini penetrabilis im-
placantia d' sumo terra ad te clamant: & beatissime pater, quam an-
xie te querit cor meum, ut in peccata astra actionum tuarum exalter me,
qua salum ex spes mea, & turru fortitudinis a facie visibilis & in-
visibilis inuicem. Et ad consolationem inuicem dolori, ad sedan-
dam uocem uo vadam, obsequio, ut ino suffragio mea fragilitas qua-
si quilibet non sustinet aucta, ut non praesens curruat sollicitudine. Simi-
liter supplex rogo te, ut mihi aliquod solatium vel in reuicem su-
bitu, vel pauca saltem praescripta beatitudinis tuae verba desig-
nare digneris, ut in illis tuum praesentiam semper habeam. Vale
nigiter praesens facis sub vigeno Deo, ter quater, interpellans
pro me. Vale autem similitur Eadburga ad pauperibus Christi in
Dominum cum inuicem salutem te, deprecor te, ut illis amicitia,
quam olim suspendisti, in tuis despectis, et auctore reuocaris,
& licet corpore separaueris, tamen recordatione inuicem. Hactenus
epistola Eadburgis cognomento Buggae, qua (ut
vidisti nuper ex litteris eius consanguinei Regis Cantiae
Hedilberti) Romam se contulit ad sancta limina Aposto-
lorum, ubi Dei voluntate contigit ex optato reperiri.

*dilectio
EADBURG
G. E. IIII.
AD S. B. I.
INFAC.

XXIV.
DE VITIO
EPUGA
Q. AB EO
HAM PE-
HAM PE-
TIT.

SPONTA-
NEO CAR-
CERI AT
CLAVDI
VVICIT
EPUGA.

1. I. 2.
Rom. 10.

Mat. 19

1. I. 2.
Rom. 10.

Psal. 60.

1. I. 2.
Rom. 10.

Bonifacium e. cum à Gregorio Papa Romano vocatus est consecrandus Episcopus, quem & enixè rogavit pro codè consanguineo suo Rege Deum precari.

IESU CHRISTI Annus 726.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP. II. Annus 11.

I. LEONIS EDICT. ADVERSUS SAGRASIMAGINES.

SEPTINGENTESIMVS vigesimus sextus annus sequitur, non Indictione notatus, quo novum monstrum, horrendumque in Oriente visum vniuersi Dei Ecclesiam turbauit, progressa squidem è portis inferi noua hæresis, cornibus potentie Imperialis armata, Imperatoris potens edicto, longè lateque grassatur, hoc inquam anno, nondum absoluto decimo Imperij sui anno, magno rugitu Leo publicum promulgauit edictum, vt sacræ vbique delerentur imagines. De his acturi, ex more, primum omnium quæ sunt temporis disquiramus. Scimus Theophanem, Cedrenum & alios eiusmodi probrosum ab Imperatore promulgatum edictum in annum referre, qui nonus numeratur eiusdem Imperatoris: in Actis autem Stephani iunioris martyris, qui sub huius filio Constantino Copronymo passus est, ipsidemq; ab eiusdem temporis scriptore elaboratis, omnique fide conscriptis habetur promulgatum idem edictum fuisse anno decimo eiusdem Leonis Imperatoris, id ipsum testatur Zonaras, quod & ex eo etiam redditur manifestum, dum Beda huius temporis scriptor accuratissimus, librum quo scripsit de sex ætatibus, perducit vsq; ad novum eiusdem Leonis Imperatoris annum: vbi nihil penitus habet eiusmodi edicto, quod magno fragore fulminis instar vniuerso orbi statim innotuit, eò quod nondum tale quippiam promulgatum fuisset. His de temporis ratione discussissimam quæ ad reum gestarum narrationem pertinet, prosequamur.

II. EX H. B. BR. AUST. CONOCLASTAR.

Qui autem ex improuisa edicti promulgatione Leo apparuit hæreticus Iconoclasta, cum antehac ab omnibus fuerit Catholicus exillimatus: quomodo accidit, vt vno veluti momento magna adeo mutatio omnium, ex Catholicis fit visus hæreticus: omnes æque consentiunt, Hæreticorum impostorum, qui de eius futuro Imperio vaticinati fuerunt, id opera factum licet in eo diuersa sententia sit, vt id ab eis factum anno ante promulgatum edictum alij dixerint, alij verò id exordio eius Imperij ab eis tentatum, ipsamq; eis assensum esse, verum vsque in hunc annum facinus continuasse secretum. Agens de his Constantinus Manasses Græcus historicus, hæc ait: Rebus humanis ad scelus atq; sumum Leonem delatus (proh qualia sunt Dei iudicia) græuis tempestas Ecclesiam excepit magna cum hominum cadibus conuulsa. Nam exacerbatu Imperator parturibat illa quidem (cum consensum eum) absurda noua, consilia contra Christum, sed factum improbitatis nullo modo parere poterat: quippe timidus animus eum ab insidioso reuocabat. Tandem verò captus à opportunitate, stumida, audacia factum edidit, alio tempore est, viperæ soboles prodigi. & inferius vbi Iudæorum vaticinium de Imperio, & pollicitationem ipsis à Leone tunc factam recensuit, illa mox addit de facta ab eis exactione, vbi illum Imperatorem creatum audierunt: Hebraei Leonis renunciatione cognita, mox ad Imperatorem aduolant, & vt promissa satisfaciatur, orant: non tamen illi vel aurum, vel argentum, vel gemmas petebant, sed sacrarum imaginum, peditarum statuarum veneratone dignarum abolitionem, hoc est, ipsam religiosi cultus emersionem, cum iuxta atq; munitiones hoc sacro de fundamento subitus oportebat. Imperator primum prauis, viperæ soboles aspicias scitibus assentitur, & accersito sacrorum Antistite, qui tunc temporis erat Germanus, de peruerso dogmate cò eo communis at. Cui ille non tantum non assentitur ipsius impetrati, sed etiam Imperatoris audaciam ac furorē reprehendit et Heu psserem lupus, ben furcus Cerberus mit em gregu ducem Ecclesia pellic & exturbat. hæc enis Constantinus vsque ad ex-

turbationem S. Germani Constantinopolitani, quæ tamen longè post illa fieri contigit.

Porro cum illa profecutus auctor ex eadem, vt adiuimus) dicens: pro qualia sunt Dei iudicia) certe quidem etiam infrutabilia sint iudicia Dei, vt pote ob ista multum men est totum non liceat tenui mente nostra tentare turbare pelagus, non non licet saltem vastis absonis attingere. Ecce tibi ostendam, quot ex vno multo laeta uenit elicitisse Deus: etenim ex veneno magnum salutis venena parauit antidotum. Si quidem Monothelitis illam Ecclesiam iugiter infestantes, ex hoc tempore totis filuiss noscuntur, neque amplius quicquam aduersus Catholicam veritatem vel mutissile reperiri. Accidit enim perinde ac si cum bello ciuili flagret ciuitas, nec omnium ex furore bellum, eo omnes arma conuertunt, quibus antea se mutuo trucidabant. Ita plane; adeo enim turpiter ac detestabilis eiusmodi hæresis visa est, vt non solum Catholicorum, sed & omnium hæreticorum in se arma conuertit, qui pugnant simul cum Orthodoxis, aduersus Iconoclastas hæreticos, iuxta in se ipsi. Ecclesia Orthodoxa. Accidit illud plane mirandum, vt cum Orientalis Ecclesia (vt sæpe vidimus) hæreticorum crebris infestationibus, vires cõhermata perdidit, & resoluta solida constantia nervis, penitus languerit, innoxia huiusmodi conspectu hæresis spiritus sumptis, antea exarant, vires collegerit, neruosis, omnes intendit, aduersus illius viribus certatura, ex quo certamine licet multissimi sint desertores, tot tantaque victrix erexit gloriæ triumphæ, vt dicere illud auium, nunquid Orientalem Ecclesiam adeo celebrem & illustrem, quam cõ aduersus Iconoclastas bellum iniit: vt pote quæ nunquam tantam fuerit decorata martyribus adeo vt nò solum reperiret deluerit ignominia sui profissionis factæ, sed etiam suis hæreticis, sed adiecit dignitatem & honore, tot tantum aucta coronis, & insignita victoris palma semper vbique, virentibus: vt plane illud Davidicum deinde Domini ipsi fuerit occidendum: iudicia Domini non est in se metipsis, desiderabilia super eorum, & lapide periculis, dicitur a super nos, & fiam, & quod sequitur: in opibus suis retributo multa. Sed iam ceptum prosequarum historiam ex vetustioribus monumentis.

Extant (vt diximus) apud S. Ioannem Damasceni Acta martyrum Stephani & sociorum omni fidei corpore, quibus ipso sermone exordio hæc habentur: Cum aut ad incertum iam Imperij annum Leo Isauricus impetrasset concessam eam hæresim diuitias annis primis, & ceteris, se electum factum edidit, accedens, & caetera, tenentur illi, absurdum illud & impium exiuit: iniquitas pira a feruore quidam idolorum retinere, impuere, neq; qd cultum adhibere esse, ne alioque Dei loco impudens & ibi res erat, hoc debeat consulto, imò eiusdem Leonis, incensibilem Sacerdotum imaginibus abrogandis dicta atq; firmata sententia, hanc enim dubium si rogasset sententias singulorum, appropoli causa penitus excidisset, omnibus refragantibus, igitur in comitis illis eiusmodi assertione, ad eosdem Imperatore decretâ sententia, simulq; demisso Sacerdotum sedâ in publicâ magna omnium admiratione, & stupore delata est. Vidisti non Orthodoxorum sed hæreticorum Principum morem esse, vt in Senatu Orientalis Ecclesia de dogmatibus agant, & inconstituta Episcopi Orthodoxæ fidei, pro arbitrio quæq; ardua de hęc, & celestis ritibus iuribusq; temere atque iniure delatant, quomodo ea accepta fuerit à populo Constantinopolitano, audi que eadem produant Acta.

Prostinus igitur ingens tuomina à pibe exarata est, & nobile nubes Orthodoxorum Ecclesiam obrepit. Quæ, vt tempore ille sensit, statim Grego conuulsa vertens, vt ablatum quod agebat, laborabat, non videlicet leuissimè, sed non inquit) hoc mea fuit sententia, vt ex propria delata, sed hoc ato, sublimiore loco est collocanda est, ne ex ipsa, eas contingat, at que ita quodam modo rebus hanc digna meliam inferat. Quorū sum hoc tandem, & quid malum, vt eas à nobis longe tollendo, ac procul à nobis reuocando, ne eas facile aut cernere, aut contrahere quædam

Fragmentary text from the adjacent page, including references to 'CHRISTI GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP. II.' and various historical or theological discussions.

